

Kľúčové slová: materské; starostlivosť o dieťa; riadna starostlivosť o dieťa

Prejudikatúra: 7 Sžsk 50/2020; 7 Sžsk 17/2021

Vzťah k právnej úprave: § 49 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení; porovnanie s § 3 zákona č. 571/2009 Z. z. o rodičovskom príspevku

Právna veta

- I. Na účely vzniku nároku na materské je potrebné pojem „*starat' sa o dieťa*“ podľa § 49 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov vykladať autonómne a nemožno ho obsahovo stotožňovať s pojmom „*riadnej starostlivosti*“ podľa zákona č. 571/2009 Z. z. o rodičovskom príspevku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. januára 2011.
- II. Kým zákon č. 461/2003 Z. z. na účely vzniku nároku na materské podľa § 49 predpokladá zo strany poistenca osobnú starostlivosť o dieťa, zákon č. 571/2009 Z. z. na účely vzniku nároku na rodičovský príspevok považuje podmienku riadnej starostlivosti o dieťa za splnenú, ak oprávnená osoba zabezpečuje riadnu starostlivosť o dieťa osobne, alebo inou plnoletou fyzickou, alebo právnickou osobou (§ 3 ods. 3 a 4 zákona č. 571/2009 Z. z.).

[rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžsk 50/2020 z 27. októbra 2021: predsedníčka senátu JUDr. Zdenka Reisenauerová (sudkyňa spravodajkyňa), sudcovia JUDr. Jana Martinčeková a Mgr. Michal Novotný]

Vymedzenie veci

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „*krajský súd*“) napadnutým rozsudkom č. k. 20Sa/11/2019-127 zo dňa 29. novembra 2019 podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „*SSP*“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej Sociálnej poisťovni, ústredie č. 38469-2/2019-BA zo dňa 24.4.2019, žiadajúc jeho zrušenie v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a vrátenie veci na ďalšie konanie. Žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

3. Krajský súd postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa prvej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku, citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 2 písm. a), § 30 písm. a), b), § 49 ods. 1, 2, § 51 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, v spojení s § 3 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 571/2009 Z. z. o rodičovskom príspevku, preskúmal zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

4. Správny súd uviedol, že na základe jeho zistenia v konaní nebolo sporné, že žalobca podmienky poskytovania materského ako nemocenskej dávky podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení splnil od 29.8.2018, ako to vyplýva aj z rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočky Trnava zo dňa 5.12.2018, ktorým mu tento nárok bol priznaný. Sporným neboli ani skutkové okolnosti týkajúce sa pracovných pomerov žalobcu pred uplatnením nároku na dávku a od 1.9.2018, ako ani skutočnosť, že dieťa, v súvislosti so starostlivosťou o ktoré bola dávka priznaná, od 1.9.2018 navštevuje pravidelne zariadenie starostlivosti o deti do troch rokov prevádzkované občianskym združením V. Q. v O.. Sporným medzi účastníkmi zostalo, či od 1.9.2018 žalobca v súvislosti so svojim novým pracovným pomerom u zamestnávateľa M., T.. Q.. požiadavky zákona na poskytovanie tejto dávky prestal spĺňať a jeho nárok preto podľa § 51 ods. 2 zákona o sociálnom poistení zanikol.

5. Správny súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že žalovaný neskúmal jeho reálnu dochádzku do zamestnania, využívanie možnosti pracovať z domu a dobu pobytu dieťaťa v detskom centre, nakoľko skutočnosti v tomto smere významné pre rozhodnutie správneho orgánu vyplývajú už z podania samotného žalobcu, ktorý uviedol, že dieťa denne navštevuje jasle a že on pracuje z domu, keď dieťa jasle navštevovať nemôže (tomu zodpovedá aj potvrdenie zamestnávateľa M., T.. Q.. o umožňovaní práce z domu po dohode zamestnanca s nadriadeným, teda nie o pravidelnej práci z domu ako zmluvne dojednaného spôsobu výkonu práce v konkrétne pracovné dni), ako aj z potvrdenia dieťaťom navštevovaného zariadenia. V právnej otázke týkajúcej sa zániku nároku žalobcu sa krajský súd stotožnil s právnou argumentáciou žalovaného zohľadňujúcou nielen doslovné znenie zákona, ale aj jeho účel, ako aj s právnym názorom správneho orgánu prvého stupňa, ktorý o zániku nároku žalobcu rozhodol.

6. Správny súd konštatoval, že preskúmané rozhodnutie žalovanej obsahuje zrozumiteľné vysvetlenie úvah správneho orgánu ako vo vzťahu k posudzovaniu skutkového stavu veci, tak aj k výkladu a spôsobu aplikácie súvisiacich právnych noriem. Vo vzťahu účastníkmi predloženými rozhodnutiami všeobecných súdov (rozsudky Krajského súdu v Trenčíne 25Sa/25/2019 a 18Sa/25/2019, Krajského súdu v Banskej Bystrici 24Sa/6/2019, Krajského súdu v Nitre 23Sa/24/2019 a Krajského súdu v Prešove 8Sa/6/2019) vo veci poskytovania materského krajský súd uviedol, že súdna prax pri posudzovaní problematiky poskytovania materského otcovi dieťaťa vykonávajúcemu zárobkovú činnosť, nie je jednotná, pričom zjednocujúce stanovisko doposiaľ nebolo vydané. V zhode so stanoviskami oboch účastníkov podľa názoru správneho súdu právna úprava materského nevyklučuje poskytnutie tejto dávky otcovi dieťaťa vykonávajúcemu zárobkovú činnosť. Primárnou podmienkou jej poskytovania je prevzatie dieťaťa do starostlivosti tohto rodiča, ktorá podmienka nie je naplnená jej formálnym deklarováním v rodičovskej dohode, ale vytvorením reálnych podmienok poskytovania starostlivosti o dieťa.

7. Krajský súd tiež uviedol, že samotná skutočnosť, že otec prakticky bezodkladne po deklarovanom termíne prevzatia dieťaťa do svojej starostlivosti a za tým účelom nastúpení rodičovskej dovolenky u svojho zamestnávateľa, sa za porovnateľných pracovných podmienok, vrátane možnosti využívania pružného pracovného času, zamestnal u nového zamestnávateľa na plný pracovný úväzok, naznačuje sledovanie iného zámeru, ako je poskytovanie starostlivosti maloletému dieťaťu, ktorá (starostlivosť) v zákone o sociálnom poistení definovaná nie je a nedôvodnosť zamieňania ktorej s riadnou starostlivosťou podľa § 3 zákona č. 571/2009 Z. z. o rodičovskom príspevku žalovaný dostatočne ozrejmil v odôvodnení svojho rozhodnutia. Pokiaľ zákon spája poskytovanie materského s čerpaním rodičovskej dovolenky otca, logicky ho spája s obmedzením pracovných aktivít tohto rodiča, korešpondujúcim súčasne so všeobecným účelom nemocenského poistenia podľa § 2 písm. a) zákona o sociálnom poistení. V danom prípade podľa zistených skutkových okolností, k obmedzeniu pracovných

aktivít otca z rozsahu plného pracovného úväzku, ani v spôsobe výkonu práce z hľadiska možnosti poskytovania starostlivosti maloletému dieťaťu nedošlo, ako to vyplýva aj zo skutočnosti, že dieťa je počas výkonu pracovnej činnosti otca v starostlivosti špecializovaného zariadenia.

8. Za nedôvodnú považoval správny súd aj námietku žalobcu týkajúcu sa diskriminačného postupu žalovaného vyplývajúceho zo všeobecne známeho rozhodovania o priznaní rodičovského príspevku matkám vykonávajúcim pracovnú činnosť, nakoľko súdu takýto postup žalovaného z úradnej činnosti nie je známy a žalobca žiadne konkrétne rozhodnutie preukazujúce jeho tvrdenie o diskriminácii na základe pohlavia nepredložil ani neoznačil, pričom dôvodom rozhodnutia o zániku jeho nároku na materské (nie na rodičovský príspevok) v danom prípade nie je samotný výkon pracovnej činnosti, ale jej rozsah a individuálne okolnosti prípadu. Správny súd v postupe, v úvahách žalovanej obsiahnutých v žalobou napadnutom rozhodnutí a v jej právnom posúdení veci nezistil nedostatky namietané žalobcom, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozhodnutia, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

Kasačná sťažnosť žalobcu proti rozsudku krajského súdu

10. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. V dôvodoch kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP). Navrhoval, aby najvyšší súd rozhodnutie správneho súdu podľa § 462 ods.1 SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že podľa § 462 ods. 2 SSP zruší rozhodnutie žalovanej a vec jej vráti na ďalšie konanie.

Vyjadrenie žalovanej ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa

13. Kasačná sťažnosť sťažovateľa bola žalovanej doručená dňa 20.4.2020. Žalovaná navrhovala, aby kasačný súd podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol. Trvala na vyjadrení k žalobe zo dňa 16.7.2019 a stotožnila sa s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20Sa 11/2019-127 z 29.11.2019. (...)

Z odôvodnenia rozhodnutia

Konanie pred kasačným súdom

23. Najvyšší správny súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a konania im predchádzajúcich pri aplikácii zákonnej úpravy uvedených právnych predpisov postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako krajský súd o nedôvodnosti žaloby. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, s námietkami žalobcu uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na § 461 SSP dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. Kasačný súd na zdôraznenie správnosti a zákonnosti rozsudku správneho súdu uvádza nasledovné.

Právne posúdenie kasačným súdom

29. Vychádzajúc z uvedeného kasačný súd v kasačnom konaní pri prieskume zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu zameriaval svoju pozornosť zásadnej námietke sťažovateľa, ktorou namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods.1, písm. g) SSP, keď v preskúmvanej veci nesprávne a v rozpore s ustanovením § 49 ods.1 zákona o sociálnom poistení v jeho prípade posudzoval a vyhodnotil (ne)splnenie zákonných podmienok priznaného nároku na materské.

31. Vychádzajúc z predmetu súdneho prieskumu kasačný súd úvodom poukazuje na to, že jednou so zákonom upravených foriem nemocenských dávok je aj materské (§ 48 až § 53 v spojení s § 2 písm. a) a § 30 upravujúceho všeobecné podmienky nároku na nemocenské dávky zamestnanca, prípadne § 31 upravujúceho všeobecné podmienky nároku na nemocenské dávky povinne nemocensky poistenej samostatne zárobkovo činnnej osoby a dobrovoľne nemocensky poistenej osoby). Materské je teda nemocenskou dávkou, ktoré sa za splnenia zákonom stanovených podmienok poskytuje z nemocenského poistenia, pričom sa jedná o opakujúcu sa peňažnú dávku, poskytovanú za dni a nahrádzajúcu mzdu alebo plat počas materskej dovolenky, respektíve rodičovskej dovolenky v prípade otca dieťaťa. Táto nemocenská dávka všeobecne plní účel hmotného zabezpečenia v dôsledku materstva, respektíve u iného poistenca v dôsledku prevzatia dieťaťa do starostlivosti, a to v prípade straty alebo zníženia príjmu zo zárobkovej činnosti z tohto dôvodu (§ 2 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z.). Účelom materského je preklenúť časové obdobie, kedy v dôsledku vzniku konkrétnej sociálnej udalosti (pôrod a následná starostlivosť o dieťa) poistenci nemôžu pracovať vôbec alebo len obmedzene, čo viedlo k strate alebo zníženiu príjmu zo zárobkovej činnosti.

32. Podľa § 49 ods. 1, 2 zákona č. 461/2003 Z. z., (...)

33. Podľa § 51 ods. 1,2 zákona č. 461/2003 Z. z., (...)

34. Z citovanej právnej úpravy vyplýva vôľa zákonodarcu upraviť osobitné podmienky na vznik nároku na materské iného poistenca (predovšetkým otca), ktoré sú konkrétne upravené v § 49 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., v zmysle ktorého iný poistenec má nárok na materské, ak tento prevzal dieťa do osobnej starostlivosti a o toto dieťa sa stará (v predmetnej veci žalobca mal prevziať dieťa do starostlivosti na základe dohody s matkou), vek dieťaťa (materské sa vypláca najdlhšie do dovŕšenia troch rokov veku dieťaťa), pred prevzatím dieťaťa do starostlivosti musel byť nemocensky poistený najmenej 270 dní, uplynutie 6 týždňov odo dňa pôrodu. Vzhľadom na to, že k prevzatiu dieťaťa do starostlivosti došlo na základe dohody s matkou, musí byť splnená i ďalšia podmienka, a to, že matka nesmie poberať materské alebo rodičovský príspevok. Zákonodarca v právnej úprave ustanovenej v § 51 zákona o sociálnom poistení súčasne upravuje podmienky zániku nároku na materské.

35. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovanej, v predmetnej veci splnenie podmienky priznania nároku na materské žalobcovi sporné nebolo; sporným však zostalo splnenie osobitnej podmienky plynúcej z § 49 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., a to, či žalobca na základe dohody s matkou podľa § 49 ods. 2 písm. d) uvedeného zákona aj reálne vykonával starostlivosť o maloleté dieťa. V tomto smere najvyšší správny súd zastáva zhodný názor ako súd správny, že starostlivosť o dieťa musí byť založená na reálnom základe, t.j. iný poistenec sa musí o dieťa osobne starať, pričom táto skutočnosť vyplýva jednak zo samotnej dikcie § 49 ods. 1 veta prvá zákona č. 461/2003 Z. z., podľa ktorého iný poistenec na základe dohody s matkou „prevezme“ dieťa do starostlivosti, a ktorý sa o toto dieťa stará, čo treba vykladať tak, že iný poistenec čo do starostlivosti o dieťa zaujme miesto po matke (nahradí ju) a jednak z § 51 zákona č. 461/2003 Z. z., ktoré rieši prerušenie starostlivosti o dieťa a s ním spojený zánik nároku na materské

v prípade, ak sa poistenec podľa lekárskeho posudku nemôže alebo nesmie starať o dieťa pre svoj nepriaznivý zdravotný stav, prípadne z iných dôvodov. Ak by postačovala iba formálna starostlivosť o dieťa na základe dohody rodičov dieťaťa, respektíve starostlivosť zabezpečovaná inou osobou, ustanovenie § 51 zákona č. 461/2003 Z. z. by stratilo svoje opodstatnenie. Pokiaľ v tomto smere žalobca odkazoval na definíciu starostlivosti o dieťa plynúcu z § 3 ods. 3 a 4 zákona č. 571/2009 Z. z. v znení účinnom od 01. januára 2011, v zmysle ktorého sa podmienka riadnej starostlivosti o dieťa považuje za splnenú, ak oprávnená osoba „zabezpečuje“ riadnu starostlivosť o dieťa osobne, alebo inou plnoletou fyzickou, alebo právnickou osobou, najvyšší správny súd konštatuje, že zákon č. 461/2003 Z. z. v ustanovení § 49 ods. 1 používa pojem „prevziat“ starostlivosť s dodatkom „a ktorý sa o toto dieťa stará“ a nie pojem „zabezpečiť“ starostlivosť, čo je nutné rozlišovať, keďže pojem „zabezpečiť“ je pojmom obsahovo širším, a teda môže zahŕňať aj starostlivosť o dieťa aj prostredníctvom iných osôb než sú samotní rodičia dieťaťa (porovnaj znenie § 3 ods. 1 písm. a), 3 a 4 zákona č. 571/2009 Z. z. účinné do 31. decembra 2010). Najvyšší správny súd rovnako ako správny súd upriamuje pozornosť na to, že materské ako nemocenská dávka vyplácaná na základe nemocenského poistenia sa spravuje inými pravidlami než rodičovský príspevok majúci charakter štátnej sociálnej dávky. Systém sociálneho zabezpečenia v Slovenskej republike je totiž založený na troch pilieroch, ktorými sú poisťovací systém, systém štátnej sociálnej podpory a systém sociálnej pomoci. Poisťovací systém je príspevkovým systémom viazucim sa na výkon ekonomickej činnosti umožňujúcej fyzickej osobe byť poistencom, a teda aj plniť si povinnosti súvisiace s odvodovými povinnosťami pre prípad vzniku sociálnej udalosti, v dôsledku ktorej dochádza k strate výkonu zárobkovej činnosti. Účastník poistného vzťahu teda nárok na dávku za predpokladu, že si platí poistné, prípadne za neho platí poistné štát (napríklad poistné na starobné poistenie, nemocenské poistenie). V tomto systéme sa uplatňuje predovšetkým princíp zásluhovosti. Systém štátnej sociálnej podpory (pod ktorý možno zaradiť aj rodičovský príspevok) je systém, v rámci ktorého, ak nastane určitá a štátom uznaná sociálna situácia sa poskytnú štátne dávky. Na rozdiel od poisťovacieho systému sa nevyžaduje plnenie odvodovej povinnosti, nárok na tento typ dávky nie je podmienený účasťou na sociálno-poisťovacích právnych vzťahoch a ani príjmovými pomermi oprávnených osôb; platí zásada rovnakého zabezpečenia pre všetkých. Len pre úplnosť, najvyšší správny súd poukazuje na to, že tretí pilier tvorí systém sociálnej pomoci vychádzajúci predovšetkým z príjmových pomerov, ide o tzv. testované dávky poskytované tým osobám, ktoré to vzhľadom na svoju sociálnu a ekonomickú situáciu reálne potrebujú. Účel tohto systému spočíva v sociálnej pomoci a to tak, aby príjemcu tejto pomoci a jeho spoločenské prostredie čo možno najviac podnecovali k aktívnemu riešeniu nepriaznivej tak sociálnej, ako aj materiálnej situácie. V tomto type systému sa uplatňuje princíp subsidiarity, čo znamená, že sociálna pomoc sa poskytne iba tomu, kto si nevie pomôcť sám alebo nedostáva potrebnú pomoc z inej strany. Zároveň dotvára systém náhradných zdrojov a je založená na preukázaní nielen jej opodstatnenosti (potrebnosti), ale zároveň aj na preukázaní chýbajúcej schopnosti zabezpečiť sa vlastným pričinením. Sociálna pomoc je financovaná zo štátneho rozpočtu pre osoby so zdravotným postihnutím a osoby v hmotnej núdzi na základe životného minima, ktoré je upravené v zákone č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

36. Skutkové okolnosti v danej veci potvrdzujú, že žalobca (otec dieťaťa) žiadosťou podanou u Sociálnej poisťovni pobočka Trnava žiadal o priznanie materského k dieťaťu B. J. nar. XX.X.XXXX, z dôvodu, že na základe rodičovskej dohody odo dňa 29.8.2018 preberá dieťa do starostlivosti a jeho zamestnávateľom mu bola od 29.8.2018 poskytnutá materská/rodičovská dovolenka. Matka uvedeného dieťaťa žiadosťou z 27.8.2018 požiadala o odňatie rodičovského príspevku od 28.8.2018, nakoľko od uvedeného dátumu si otec dieťaťa uplatnil nárok na materské. Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Piešťany rozhodnutím z 25.9.2018 č. PN1/USVHL/SOC/2018/29493-3 žiadosti matky vyhovel a odňal jej rodičovský príspevok od 1.9.2018. Sociálna poisťovňa pobočka Trnava rozhodnutím z 5.12.2018 č.

200-031008-CA04/2018 žalobcovi priznala nárok na materské od 29.8.2018 a rozhodnutím č. 200-003600-CA04/2019 zo dňa 6.2.2019 rozhodla tak, že žalobcovi podľa § 51 ods. 2 zákona o sociálnom poistení od 1.9.2018 zanikol nárok na materské. O odvolaní žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu rozhodla žalovaná rozhodnutím č. 38469-2/2019-BA zo dňa 24.4.2019, podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. tak, že zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila uvedené rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Trnava (č. 200-003600-CA04/2019 zo dňa 6.2.2019). Vychádzajúc zo zistenia, že žalobca od 1.9.2018 začal vykonávať zárobkovú činnosť u zamestnávateľa M., a. Q. v nezmenenom časovom rozsahu a s porovnateľným príjmom ako pred uplatnením nároku na materské, a prestal tak poskytovať dieťaťu starostlivosť prevzatú od matky dieťaťa, možno uzavrieť, že otec dieťaťa ako iný poistenec, ktorý dieťa prevzal do starostlivosti, a o toto dieťa sa nestaral osobne, v danom prípade sa uzavretá dohoda medzi ním ako iným poistencom a matkou podľa § 49 ods. 2 písm. d) zákona č. 461/2003 Z. z. javí za dohodu výslovne formálnu.

37. Vzhľadom k uvedenému kasačný súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že žalovaná, ako aj prvostupňový správny orgán v danej veci postupovali v súlade so zákonom, pre rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých riadne zistili skutkový stav a zistené skutočnosti správne právne posúdili tak, že žalobcovi zanikol nárok na uplatnenú nemocenskú dávku - materské. Aj podľa názoru najvyššieho správneho súdu si žalobca po priznaní nároku na materské nevytvoril z pohľadu pracovných podmienok taký časový priestor, aby mohol oprávnenne tvrdiť, že poskytuje riadnu, faktickú a osobnú starostlivosť o maloleté dieťa, a teda že by riadne vykonával starostlivosť o maloleté dieťa, ktorá bola dovtedy poskytovaná zo strany matky dieťaťa. Z uvedených dôvodov kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú kasačnú námietku, ktorou žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom.

38. Najvyšší súd ako nedôvodnú vyhodnotil tiež námietku žalobcu týkajúcu sa nepreskúmateľnosti časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu. V danej súvislosti kasačný súd upriamuje pozornosť tiež na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre (napríklad v náleze sp. zn. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 107/07, I. ÚS 378/2019) zdôraznil, že orgán štátnej moci by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé, odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné a je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) - napríklad v rozhodnutí Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30 konštatoval, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Rovnako ESLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP a ani Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. V tomto smere kasačný súd podrobil prieskumu rozsudok krajského súdu a dospel k záveru, že tento atribút preskúmateľnosti spĺňa. Z napadnutého rozsudku je zrejмый stručný priebeh administratívneho konania, zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie pre danú vec zásadných skutočností, zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovanej a tiež posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov. Krajský

súd v predmetnej veci dostačujúcim spôsobom reflektoval na žalobcom vznesené tvrdenia, na prerokúvaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie, ktorým žalobu ako nedôvodnú zamietol, presvedčivo a náležite odôvodnil.

39. Kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú tiež kasačnú námietku, ktorou žalobca namietal diskriminačný rozmer postupu Sociálnej poisťovne, trvajúc na tom, že je všeobecne známe, že Sociálna poisťovňa bežne rozhoduje o poskytnutí rodičovského príspevku matkám, aj keď vykonávajú pracovnú činnosť, a preto pokiaľ Sociálna poisťovňa vyžaduje zanechanie pracovnej činnosti na strane otcov, ide o diskrimináciu na základe pohlavia, čo je v rozpore so zákazom diskriminácie v sociálnom zabezpečení v oblasti prístupu a poskytovania sociálneho poistenia. Uvedenou námietkou sa v dostatočnom rozsahu zaoberal a vysporiadal krajský súd, z ktorých dôvodov kasačný súd v ďalšom len odkazuje na argumentáciu správneho súdu, s ktorou sa stotožňuje.

40. Vychádzajúc z právnych záverov uvedených vyššie najvyšší správny súd po vyhodnotení dôvodov, vznesených v kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu, vyhodnotil námietky žalobcu, ktorými v kasačnej sťažnosti namietal nezákonnosť rozhodnutia krajského súdu z dôvodov podľa § 440 ods.1, písm. g) S.s.p., za nedôvodné, ktoré nemohli spochybniť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší súd kasačnú sťažnosť žalobcu podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.